Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige

Ja, salige er de hvis føtter staar paa Zions land og som har adlydt mit evangelium; ti de skulde annamme jordens gode ting som deres belønning og den skal avgi sin grøde i overflødighet. (Pagtens Bok 59, 3).

NR. 17 | 1. SEPTEMBER 1924 | 3 AARG.

TALE AV ÆLDSTE ORSON F. WHITNEY

HOLDT I TABERNAKLET I SALT LAKE CITY 9. MARS 1924

I.

(Abraham og Israels hus. — Adspredelsen og indsamlingen. — Hvad det har at betyde i evangeliets plan).

«Hører paa mig, I som jager efter retfærdighet, I som søker Herren! Skuer hen til den klippe av hvilken I er uthugne, og til den brøndhule av hvilken i er utgravne!

Skuer hen til Abraham, Eders fader, og til Sara som fødte Eder! Ti da han endnu kun var *en,* kaldte jeg ham, og jeg velsignet ham og mangfoldiggjorde ham. Ti Herren trøster Zion, trøster alle dets ruiner, og gjør dets ørken lik Eden, og dets øde mark til Herrens have. Fryd og glæde skal findes der, taksigelse og salmesang.» (Esaias 51, 1—3).

Disse hellige ord var uttalte eller skrevne omtrent 700 aar før Kristi fødsel, og de hentyder ufeiltagelig til de siste dage. Hvem var denne mand Abraham, om hvem profeterne fortæller? Han var de trofastes fader, Guds ven og Israels hus' store stamfader. Profetens formaning er til vor tids Israel. Han bestræber sig paa at vende barnenes hjerter til deres fædre, deres forfædre, den klippe fra hvem de er uthugne. Hvorledes regner vi som Siste Dages Hellige vor slektlinje tilbake til Abraham, eller rettere, fra Abraham og nedover? I korthet saaledes: Abraham fik en søn kaldt

Isak; Isak fik en søn kaldt Jakob; Jakob fik tolv sønner, hoderne for de tolv Israels stammer, og en av disse sønner var Josef som blev solgt til Egypten. Josef fik to sønner, Manasse og Efraim, og vi er av Efraim, den «førstefødte i Gud» med hensyn til det store arbeide for Israels omdannelse og indsamling i de siste dage.

De trofastes fader.

Abraham var bosat i Ur i Caldæa, i byen Mesopotamien, hvilket menes «mellem floderne». Disse elver er Tigris og Eufrates. Gud sa til Abraham: «Gaa ut fra dit land og fra din slekt, og fra din faders hus til det land jeg vil vise dig. Og jeg vil gjøre dig til et stort folk; — — — Og jeg vil velsigne dem som velsigner dig, og den som forbander dig, vil jeg forbande, og alle jordens slekter skulle velsignes i dig». Det land som her hentydes til var Cana'an, nu kaldt Palestina. For at naa dette land maatte Abraham gaa over elven Eufrates. Han blev senere av Cana'aniterne kaldt en «hebræer» hvilket betegner: «en fra floderne».

Hvad var hensikten med Abrahams kaldelse? Hvorfor blev han kaldt til at gaa ut fra sit eget land og fra sin fars hus med det løfte, at han skulle bli til en stor nasjon? Det var fordi Mesopotamien var besmittet med avgudsdyrkelse, og tiden var nu kommet for grundlæggelsen av den slekt gjennem hvilken Jesus Kristus, Frelseren, skulle komme ind i verden. Det blev derfor forlangt av Abraham, at han skulle skille sig fra sin avguderiske omgivelse, for at han kunne oprette en saadan slekt. De strenge lover der blev git til Israel, Abrahams efterkommere, hadde som opgave at bevare renhet i Herrens slektlinje, han som var «et Lam uten plet eller lyde».

I den profeti jeg nævnte formaner Esaias det «siste dages Israel», som er adspredt blandt alle nasjoner, men som nu samles ut av nasjonerne, til at se hen til Abraham, og erindre den slektlinje hvorfra de er utsprungne, og berede sig for det store arbeide som Herren har i beredskap for sit store folk.

Førend Jehovah gav Abraham en fylde av hans velsignelse, satte han ham paa en prøve som faa mænd vilde

været istand til at utstaa. I hans og hans hustru Saras gamle alder, hadde han git ham en søn, nemlig Isak, gjennem hvem løftet om at han skulle bli til en stor nasjon skulle bli fuldbyrdet. Men da Isak var vokset op til manddom, sa Herren til Abraham: «Ta din søn, din eneste (løftets eneste søn), og ofre ham som et brændoffer til mig». Nu, dersom nogengang en mand har hat ret til at betænke sig og strides med Herren, da var Abraham den mand. Gud hadde sat et forbandelsens tegn paa den første morder, Kain, og i Noahs dage hadde han git den lov, at «den som utgyder et menneskes blod ved mennesket, skal hans blod utgydes». Og dog, efterat ha git denne løftets søn til Abraham, forlanger han at han skal slaa ham ihjel og utgyde hans blod og ofre ham som et brændoffer. Det var lik en lynstraale fra en klar himmel.

Et vantroens argument.

En bekjendt fritænker som nu er død erklærte, at Jehovah brøt sin egen lov og sa, at han endog var en morder, da han, efterat ha git denne lov angaaende utgydelsen av blod, befalte Abraham at slaa ihjel sin søn, og sidenefter at Josva skulle tilintetgjøre de ugudelige Cana'aniter, isandhet baade lovbryter og morder! Som om giveren av liv ikke kunne ta liv uten at begaa mord; som om en lovgiver ikke kunne tilbakekalde eller forandre sin lov, uten at være en lovbryter!

Hvert andet aar sender vi mænd hen til Kapitolet for der i al høitidelighet at danne nye lover og forandre de gamle, men vi kalder ikke disse mænd for «lovbrytere». Det er enhver retmæssig indsat lovgivers ret at danne nye love, der skal indta pladsen for de gamle, saa ofte som omstændigheterne kræver det. Den mand jeg hentyder til var en lovgiver, en meget begavet mand — hvilket vi maa anta — paa grund av hans store kundskap i lovkyndighet. Dog, han fornektet den Almæktige Gud, giveren av livet, den høieste lovgiver, og nektet ham den samme rettighet som her paa jorden utøves av de ringeste lovgivere. Dette beviser hvilken stor motsigelse det menneskelige sind kan utøve, naar det sætter sig op mot guddommelig ledelse.

Abrahams store tro.

Abraham var ikke av den slags mænd. Han viste, at loven om at ta et menneskes liv var fra Gud til mennesket, og ikke fra mennesket til Gud. Han viste ogsaa, at Gud kunne opreise hans søn selv om han ihjelslog ham. Han viste at Jehovah ville holde sit løfte, og at han som var giveren av liv ikke kunne begaa mord ved at ta tilbake hvad han hadde git, ei heller bli en lovbryter ved at gi en befaling og sidenefter tilsidesætte den med en anden. Han viste, at Gud er et uforanderlig væsen, uforanderlig paa den maate at han altid er retfærdig, altid naadig, altid god og kjærlig. Men han viste ogsaa at Gud hadde ret til at forandre sine bestemmelser og indsætte nye lover istedenfor de gamle, naarsomhelst tilstanden kræver det og til menneskehetens forfremmelse. Abraham var ifærd med at ofre sin søn — uten at ta hensyn til at hans hjerte blødet — men han var ydmyg og lydig, og forsøkte at utføre den guddommelige befaling, da det samme væsen, som hadde bedt ham at ofre sin søn, sendte sin engel til ham for at si: «læg ikke haand paa gutten». Gjorde dette Gud til et foranderlig væsen? Nei. Han har ret til at befale og tilbakekalde, og intet menneske har ret til at irettesætte ham. Han hadde behag i Abrahams opførsel og sa til ham: «Fordi du har gjort dette og ikke sparet din søn den eneste, saa vil jeg storlig velsigne dig og gjøre din avkom saare mangfoldig som stjernerne paa himmelen og som sandet ved havets bred, og i din avkom skulle alle jordens folk velsignes.»

Løftets opfyldelse.

Hvorledes blev dette store løfte opfyldt? Det gik i opfyldelse ved Jesu Kristi komme i Abrahams, Isaks og Jakobs slekt, han der kom for at forløse en falden verden. Det gik ogsaa i opfyldelse ved den skjæbne der rammet Israels hus som blev adspredt blandt alle nasjoner i en viss hensikt som jeg vil vise eder. Gud straffet sit folk for deres synder, akkurat som han straffet Adam og Eva for deres overtrædelse. Men, som dette var vendt til en velsignelse — ti faldet frembragte menneskeslekten — saa er

det med Israels adspredelse; skjønt det var en straf for Guds folk, formedelst deres ulydighet, skedde det dog for delvis at frembringe Abrahams løfte, at i hans sæd skulle alle nasjoner paa jorden velsignes.

Profetier om Israels adspredelse blev uttalt saa tidlig som i Mose tid, femten tidsaldre før Kristi fødsel. Moses fortalte dette til sit folk før de kom ind i det forjættede land, at dersom de ville tjene Jehovah og holde hans bud, ville han gjøre dem til en mæktig nasjon, en fremskridende nasjon; men hvis de forsaget Jehovah og tjente andre guder, vilde han sprede dem fra den ene ende av verden til den anden. — Vi finder at Israel forsaget Jehovah og tjente andre guder, og tildels besmittet den ædle slektlinje, ved at tilbede avgudsbilleder, og at delta i de omliggende nasjoners synder, hvilket gjorde dem timelig uskikket til den store misjon, hvortil de var kaldet. Og de maatte straffes for at bli renset, og gjennem forfølgelsens ild blev de renset og gjort rede til Herrens komme.

Det assyriske fangenskap.

Israels adspredelse begyndte omtrent 725 aar før Kristus. Paa denne tid blev den hebræiske nasjon splittet i to deler. Ti av stammerne — eller ni og en halv for at være nøiaktig — hadde gjort oprør mot Rehabeam, Salomos søn, og oprettet Israels kongerike i den nordlige del av landet, adskilt fra det sydlige rike eller med andre ord, Juda rike, over hvilket Rehabeam fortsatte at regjere. Til Juda stamme tillagdes Benjamins stamme og halve Manasse. Omtrent paa den tid som før nævnt kom assyrerne imot Israel og opfyldte saaledes den profeti Moses uttalte, samt andre inspirerte seeres advarsler. Mange av eder er uten tvil bekjendt med lord Byrons vakre digt der begynder saaledes:

Assyrerne kom som en ulv over hjorden,
Hans skarer glinset som purpur og guld;
Deres vaaben glitret som stjerner paa havet,
Naar de blaa bølger gynger i natten
paa dyp Galilæ.

Assyrerne kom over Israel og i en række angripelser bortførte de i fangenskap de ti stammer. Disse er de kjendte «tapte stammer» hvorom vi nu har meget litet kjendskap til. Efraim var blandt dem, men det maa erindres, at hele Israels rike — undtagen Juda — var kjendt som Efraim paa den tid, da denne stamme var den herskende makt, der akkurat som Juda var i det sydlige rike. «Efraim skal ikke misunde Juda, og Juda skal ikke trænge Efraim», er en profeti av Esaias angaaende disse to mæktige riker. Profeten Hoseas sier: «Efraim har blandet sig med folkene». Han mener hermed de utenomliggende nasjoner som ikke er av Israel.

De tapte stammer.

Den jødiske historiker Josephus som gransket den første eller anden tidsalder beretter, at de tapte stammer paa den tid var omkring Eufrates, og Esdras beretter, at de drog paa en vandring i et og et halvt aar mot nordenland. Da profeten som forutsa Israels indsamling har sagt, at de ville komme fra «nordenland». Dette maa ikke nødvendigvis forstaas med nordpolen. Herren har aldrig sagt, at hans folk var paa nordpolen. Det er en tradisjon, ikke en aabenbaring. Jeremias sier «nordenland», og Joseph Smith hentyder til det samme og bruker et lignende uttryk: «Og Moses viste sig for os og overgav os nøklene til Israels indsamling fra jordens fire dele *og til at føre de ti stammer fra Nordenland.*»

Det er nogen som tror at de ti stammer er et særskilt folk, skjønt mange av dem er i en adspredt tilværelse. Jeg er en av dem som tænker slik. Andre mener, at Efraim blandet sig saa med folkene i de forskjellige nasjoner at de ikke længer er et særskilt folk.

Jeg indhenter min overbevisning fra de ord som Joseph og Oliver uttalte, da de mottok nøklerne til Israels indsamling «fra de fire dele av verden, *og at lede de ti stammer fra Nordenland*». Hvis de ti stammer ikke er et særskilt folk, hvorfor blir da disse nævnt særskilt? Uttrykket: «de fire dele av verden» er vidstrakt nok til at indbefatte dem alle, dersom de tapte stammer ikke længer er et sær-

skilt folk. Da Jesus talte til Nephiterne, som vi kan læse i Mormons Bok, saa omtaler han «andre faar» til hvem han vilde gaa og vise sig for dem, og de skulle «høre hans røst» paa samme maate som jøderne og Nephiterne hadde hørt ham. Hvis disse var de tapte stammer og de var i en adspredt tilstand, ville det neppe være mulig at de kunne være beredt til at motta et saadant besøk.

VEIEN TIL EVIGT LIV.

> «Ikke enhver som sier til mig: Herre! Herre! skal komme ind i Himlenes rike, men den som gjør min Faders vilje, som er i Himlene».
>
> (Math. 7, 21—22—23).

Saalænge menneskene har beboet denne jord har de fleste av dem, paa faa undtagelser nær, hat en levende trang efter at komme til kundskap om det evige liv, samt lære veien til samme at kjende. Helt fra begyndelsen kan vi saaledes ved at studere historien spore disse altid eksisterende tendenser, mere eller mindre fremtrædende hos de forskjellige mennesker.

Forøvrig tør vi gaa saa langt at vi kan si med sikkerhet, at alle virkelig aandsfriske mennesker engang, før eller senere i sit liv, gir rum for den tanke, at der er et liv efter døden. Selv personer som kan ha været de ivrigste fritænkere og som mulig bestandig har benektet tilstedeværelsen av en Gud og et evigt liv i forbindelse med samme, vil om ikke før saa ved dødens port klamre sig til tanken om dette liv, som kommer efter døden. Da blir tanken derom til en kjendsgjerning for mange, der de i sin angst klynger sig til dette som en hjælp i deres største nød. For klart tænkende mennesker fortoner denne tanke sig som noget meget begripeligt, kun er det høist variabelt med hensyn til veien der fører til samme, idet opfatningen i saa henseende er svært forskjellig hos de forskjellige personer. I forbindelse med mennesket som skaberverkets herligste frembringelse, skabt i Guds eget billede, ser vi at

Gud har utrustet os med en aand — om vi kalder den intelligens eller sjæl er det samme — som naar vi er kommen til et vist stadium i livet vil tilhviske os klart og tydeligt, at der er et liv efter dette vi nu lever.

Dette er forsaavidt det mest aktuelle tema i alle tidsaldre hvorom der har været saa megen strid og uenighet blandt folkeslagene jorden over. Til og med blandt de ukultiverte nasjoner der bebor den sydlige og tildels den østlige del av vor jord er denne antagelse om et andet liv efter dette, et meget fast begrep og saa indgroet i troen paa et saadant liv, at hele nasjoner gjerne søker en frivillig død for at faa en desto større ophøielse. Troen paa det evige livs beskaffenhet er derfor mangeartet og vil det som nu er dunkelt engang i fremtiden ligge klart for enhver der blir delaktig i samme. De fleste mennesker i nutiden er overbeviste om et nyt liv senere i periferien, men at finde døren der fører ind til et evigt liv makter kun faa. Enhver bibeltroende som vet, at Jesus Kristus var og er Guds søn, vet ogsaa at han har tilveiebrakt frelse for alle paa betingelse av enkelte ordinanser man nødvendigvis maa gjennemgaa, hvorfor Frelseren ved en leilighet ogsaa sier: «Jeg er veien og sandheten og livet; ingen kommer til Faderen uten ved mig». (Joh. 14, 6). Da Nikodemus, den lærde mand, kom til Kristus fik han det svar, at han og enhver anden for at arve et evigt liv, maatte fødes paany (Joh. 3. kap.). Og hele Kristi jordiske misjon er et levende vidnesbyrd til alle mennesker om hvilken vei der vil føre dem og deres sjæl til evig frelse.

Naar store dele av menneskeslekten hævder som sin tro paa bibelens lære, at man for at arve frelse og evig ophøielse i Guds rike, bare behøver at knæle ned og bekjende Jesu Kristi navn, saa er dette mildest talt at forvrænge sandheten, ti ikke paa et eneste sted lærer bibelen en saa letvindt frelse. Samtidig er det meget ulogisk at tænke sig frelsens vei indsnevret i den grad, at den blir bare et monstrum. Bare ved studium av det nye testamente vil vi se, at samtlige Frelserens utvalgte arbeidere, apostlerne og disciplerne, til enhver tid lærte alle der ønsket det, at veien til evigt liv kjendetegnes ved principperne: «Tro paa Fade-

ren, Sønnen og den Helligaand, omvendelse fra synd og skrøpelighet. Daab i vand ved neddyppelse til syndernes forlatelse og derefter haandspaalæggelse for den Helligaands gave av retmæssig bemyndigede mænd». Efter anammelsen av disse nødvendige principper følger, at troen utvides i en forut uanet grad, hvorfor man fyldes med Kristi kjærlighet, der er den rette kjærlighet, uten hvilken ethvert individ ikke kan gjøre krav paa at være en efterfølger av Frelseren selv. Paulus sier om samme i 1. Kor. 13. kap.: «Om jeg taler med menneskers og englers tunger, men ikke har kjærlighet, da er jeg en lydende malm eller en klingende bjælde. Og om jeg eier profetisk gave og kjender alle hemmeligheter og al kundskap, og om jeg har al tro, saa jeg kan flytte bjerge, men ikke har kjærlighet, da er jeg intet». Saa naar vi har fundet den rette dør som er daaben at gaa ind ad, hvilken er den eneste, saa maa vi ikke dermed tro at vi har erholdt fuld frelse for vor sjæl! Nei, da er vi bare saavidt kommet ind i riket, vi har faat vore navne opskrevet i livsens store bok, men savner endda den tilstrækkelige kundskap, det fond av kjærlighetsfyldte gjerninger, som vil befordre os til den største ophøielse, en ophøielse alle rene av hjertet trakter efter at eie. Paulus viet sit liv i arbeidet for Jesu Kristi sak, han gik saa op i dette sit arbeide, at han gladelig gav sit liv og legeme som et ringe offer til et evigt vidnesbyrd sammen med mange andres, der var like saa ivrige som han i at klarlægge Guds vise plan til evig frelse for hele menneskeslekten. Alle disse prædiket den eneste saliggjørende lære, uten avvikelse i et eneste princip. Og Paulus sier om denne lære i Galaterbrevet 1. kap. 6—9: «Jeg undrer mig over, at I saa snart vender eder bort fra ham som kaldte eder ved Kristi naade til et andet evangelium, skjønt der ikke er noget andet; der er bare nogen som forvirrer eder og vil forvrænge Kristi evangelium. Men selv om vi eller en engel fra Himmelen forkynder eder et andet evangelium, end det som vi har forkyndt eder, han være forbandet! Som vi før har sagt, saa sier jeg og nu igjen: Om nogen forkynder eder et andet evangelium end det som I har mottat, han være forbandet!» Dette er klar

tale! Paulus hadde myndighet fra Gud til at prædike frelsens rene evangelium og hadde selvfølgelig ogsaa myndighet til at uttale en saa streng dom som foran citeret. Frelseren hadde kaldt disse sine mænd netop i den hensikt at hverve sjæle, han gjorde dem i sandhet til menneskefiskere. Naar vi saa analyserer den lære, disse mænd forkyndte, ser vi, at de var endrægtige i at lære: «Tro, omvendelse, daab i vand til syndernes forlatelse, haandspaalæggelse for den Helligaands gave, og som en følge av disse ting skulle enhver føre et retfærdigt levnet, praktisere kjærlighetens store bud osv.».

Til stadfæstelse av forannævnte Pauli ord kan vi citere Jesus Kristus, Joh. 10, 1: «Sandelig, sandelig sier jeg eder, den som ikke gaar ind i faarestien gjennem døren, men stiger over andetsteds, han er en tyv og en røver». — Naar vi studerer dette kapitel nøie, finder vi at han sier os, som Paulus, at der er kun et evangelium og bare en dør eller vei fører derind. Den som da gaar andre veie og dermed tænker at komme ind i Guds rike er personer som bibelen fortæller os ikke kan arve Guds rike.

Til at belyse og stadfæste denne sandhet kunde vi fremdra mange citater av skriften, men en ydmyk troende person vil, naar han læser sin bibel i oprigtighet, se indlemmelsesmaaten gjenfortalt og pointeret av alle Guds mænd, hvis beretninger vi har fra den Nytestamentlige tid, saa vi kan overlate til disse at læse og dømme selv. Det er et meget viktigt spørsmaal dette berører, et spørsmaal hvis løsning og rette besvarelse evigt liv og ophøielse i Guds rike avhænger av, saa den som ikke vil gjøre nyttig bruk av sin bibel hvor frelsens evige plan er tydelig nedtegnet, vil komme til at fælde angrens bitre taarer over et nedgravet pund, naar tiden kommer. Der er mange religiøse sekter og partier paa jorden idag, men kun en av disse kan være sandhetens representant. Sandhetens kirke skal lære: tro, omvendelse, daab i vand til syndernes forlatelse, samt haandspaalæggelse for den Helligaands gave.» Videre skal den være organiseret med: «apostler, profeter, evangelister, hyrder og lærere». Dette er dens ydre kjendetegn! Den som søker efter veien til evigt liv og frelse for sin dyrebare

sjæl, maa se hen til disse former og vite deres betydning før han kan vælge og bestemme. Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige eier saadanne kjendetegn, den eneste paa jorden idag, og den eneste der er i besiddelse av sandheten i sin fylde git til jorden ved engles sendelse i de siste dage. Den alene indehar Kristi og apostlernes fuldmakt til at handle i evangeliets ordinanser, den er veien eller døren, hvorigjennem frelse kan faaes for alle mennesker. Dette er vor kirkes trofaste vidnesbyrd til verden! Her er veien til evigt liv.

Einar Anthonsen Strand,
Drammens gren.

MISJONSPRÆSIDENTENS REISEBREV.

Fredag aften den 13. juni reiste undertegnede, min hustru og datter til Bergen for at avholde konferanse. Efter en meget lærerik konferanse reiste vi videre til Stavanger, hvor 2 udmerkede møter og en søndagsskole blev avholdt. Søndag aften den 22. reiste vi til Haugesund hvor vi holdt 2 gode møter. Vi reiste derfra tirsdag aften og kom til Bergen onsdag morgen; reiste videre samme aften med dampskibet til Aalesund. Mens vi var der avholdt vi et møte i forstander Nils Andersens hjem. Reiste derfra lørdag eftermiddag og kom til Kristiansund samme aften ved 10-tiden. Søndag eftermiddag avholdt vi møte i forstander Jones Lindquist's hjem. Mandag morgen reiste vi til Bergen hvor vi ankom onsdag morgen den 2. juli og her mødte vi præsident David O. McKay og hustru Emma Ray McKay fra England. — Torsdag hadde konferansepræsident Oluf K. Karlsen arrangert en biltur til Birkelund, hvor vi som hans gjester blev bevertet med en deilig middag. Klokken 4¾ avholdt vi møte i Bergen, hvor præsident McKay og endel andre talte til en stor forsamling.

Fredag morgen reiste vi ifølge med præsident David O. McKay og hustru samt ældste Ole Hansen til Kristiania, og næste morgen fortsatte vi vor reise til Trondhjem, og ankom derhen klokken 11½ om aftenen. Konferansen der tok sin begyndelse søndag morgen, var meget vellykket.

Mandag middag fortsatte vi reisen nordover med dampskibet «Midnatsolen» og ankom til Narvik onsdag eftermiddag klokken 5, hvor vi holdt et godt møte samme aften, og de hellige i det nordlige Norge fik anledning at høre en Herrens apostel, hvilken anledning saa sjelden gis. Næste

aften reiste præsident og søster McKay til Stockholm for at overvære konferansen dersteds. — Vi holdt atter et møte klokken 8 og et møte før vor avreise den næste dag. Saa reiste vi derfra med dampskibet «Nordnorge» og ankom til Trondhjem den 14. juli, hvor vi avholdt 2 møter. Vi reiste derfra ifølge med konferansepræsident Karl Jensen og hr. Sverre Kristiansen med hustru og ankom til Lillehammer om aftenen. Dagen efter besaa vi utstillingsplassen «Maihaugen» og om eftermiddagen reiste vi med dampskibet nedover Mjøsen til Eidsvold og med tog derfra til Kristiania, hvor vi møtte præsident og søster McKay. Bortseet fra møterne som vi holdt i de forskjellige grene, tok søskende os ut i bil forat vi skulle faa se de forskjellige steder av interesse, og de gjorde alt for at gjøre vort besøk mest behagelig. Vi vil herved sende vor hjerteligste tak til søskende for deres gjestfrihet og kjærlige mottagelse. Mens vi var i Narvik hadde vi anledning til at se midnatsolen, og isandhet var det et herlig syn at se solens glimrende straaler paa den tid av natten oplyse den grønne skog og de store vidder av evig snebedækte fjelde og den blaanende fjord, som formedelst solens straaler synes at frembringe alle de vakreste av regnbuens farver. Mens vi var paa vestkanten hadde vi anledning til at se Norge fra nord til syd og vi vil her bemerke, at Norge er et av de mest vidunderlige og naturskjønne land i verden, og at det er en umulighet for nogen kunstner at kunne frembringe paa lærredet de senerier vi har været øienvidner til; ti dets skjønhet kan ikke tolkes hverken med pen eller pensel.

A. Richard Peterson, missionspræsident.

EN AMERIKAREISE MED FORHINDRINGER

har blit søster Gunda Larsen tildel, idet hun lørdag 26. juli gik ombord i dampskibet «Bergensfjord» med sine 2 barn for at reise til Amerika. Kommet like utenfor Bygdø og Snarøen utbrøt der oljebrand i maskinrummet, saa at skibet maatte stoppe og passagererne blev bragt iland igjen. Søster Larsen reiste nu med «Stavangerfjord» den 15. august, da «Bergensfjord» ikke vil bli færdig til at avgaa herfra før den 26. sptember. Vi ønsker hende en lykkelig reise.

DEN NORSKE MISJON.

Ældste Gustav Johnson og hustru, der har virket i den svenske misjon som misjonærer, er den 13. juli av præsident David O. McKay kaldet til at arbeide i den norske misjon. De er saaledes av misjonspræsident A. Richard Peterson beskikket til at virke i Trondhjems konferanse.

Bergens gren.

Lørdag den 9. august blev Ingeborg Anna Johnsen Rand og Bjarne Solberg indlemmet i kirken ved daab. Daabshandlingen blev utført av forstander Ole Hansen og haandspaalæggelsen av præsident Oluf K. Karlsen.

— — —

Dødsfald. Lille søster Berit Marie Hansen, datter av Olaf Martin og Inga Solberg Hansen, avgik ved døden den 10. august av lungebetændelse. Hun var født den 11. oktober 1923.

Kristiania gren.

Daab
utførtes lørdag 2. august for søstrene Rakel Marit Olsen og Inger Pauline Olsen. Daabshandlingen foretoges av forstander Axel A. Nylander og haandspaalæggelsen av ældsterne Ernest Jørgensen og Leland J. Anderson.

Dødsfald.

Søster Josefine Amalie Olsen avgik ved døden paa Ullevaal sykehus torsdag 31. juli 74 aar gammel og blev begravet paa Oslo gravlund mandag 4. august kl. 12.

— — —

Mina Jørgensen avgik ved døden den 10. august og blev begravet paa Oslo gravlund onsdag 13. august.

BARNAS AVDELING

FRA PLOGGUT TIL PROFET.

En kort skildring av profeten Joseph Smiths liv
av ældste William A. Morton.

Oversat fra originalen av Borghild Nielsen.

27. Den britiske mission aapnet.

Et større arbeide end det som profeten Joseph utførte, har aldrig blit utført av noget dødelig menneske. Titusener er de som idag priser hans navn, formedelst de velsignelser de nyter og mottar gjennem hans arbeide. Som du vet var det gjennem Joseph at evangeliet blev gjengit. Evangeliet blev ogsaa bragt over havet til England, og mange mottok det og det bragte dem en fred og lykke de ikke før hadde kjendt. Men dette var ikke alt, ti mange av dem blev fundet at være i stor fattigdom. Men Herren aapnet veien for dem, saa de kom til Zion, hvor de har blit velsignet med hus og hjem, frukthaver og vinhaver og bor nu omringet av fred og velstand.

I aaret 1837 aabenbaret Herren til profeten Joseph, at der skulle sendes misjonærer til Storbrittanien. Apostel Heber C. Kimball blev valgt til at præsidere over dette arbeide. Et bedre valg kunne ikke ha blit gjort, ti ældste Kimball var en mand der hadde stor tro og han elsket evangeliet. Det hadde bragt saa stor glæde i hans sjæl, at han var villig til at yde ethvert offer for at bringe dette glade budskap til andre.

Apostel Orson Hyde og ældsterne Willard Richards og Joseph Fielding, blev kaldt til at gaa med ældste Kimball. Da de kom til New York blev de forenet med tre brødre fra Kanada. Dette selskap reiste fra Amerika den 1. juli 1837 med skibet «Garrick» og den 20. samme maaned ankom de til Liverpool, England. Misjonærerne besluttet at reise til Preston, en by omtrent 30 eng. mil fra Liverpool. Ældste Joseph Fielding hadde en bror som var prest og bodde der. Med det samme de steg ut av vognen i Preston

fik de se et flag hvorpaa stod skrevet disse ord: «Sandhet vil seire». Det var kun tre enkle ord, men det fyldte disse Herrens tjeneres hjerter med haap og mot.

Søndag morgen efterat misjonærerne hadde ankommet til Preston, oplyste pastor Fielding til sin menighet, at nogen prædikanter fra Amerika ville tale i hans kirke om eftermiddagen. Du kan da tænke dig hvor glade disse ældster da blev. Ældsterne Kimball og Hyde talte i møtet om eftermiddagen. De fortalte folket om profeten Joseph Smith, og om nogen av de underfulde ting som Herren hadde aabenbaret til ham.

Et møte blev avholdt om aftenen og et den følgende onsdag aften. Endel av Fieldings menighet begyndte nu at tro de lærdomme som ældsterne kom frem med. Dette ærgret presten og han sa til misjonærerne at han ikke tillot dem at benytte hans kirke mere. Ikke destomindre holdt de møter i nogen av menighetens hjem, og da uken var tilende, blev ni personer døpte og indlemmet i kirken.

En morgen straks efter blev misjonærerne grepet av onde aander. Deres værelse blev aldeles fyldt av dem. Broder Kimball blev meget bedrøvet. De bad til Herren om at han vilde befri dem, og han truet aanderne ut, og brødrene fik fred. Herren velsignet disse trofaste tjeneres arbeide saa at inden fem maaneder var et tusen blit omvendt og indlemmet i den sande kirke.

Dette var begyndelsen til det store siste dages verk i England. (Forts.).

ER FRELSE FRIT FOR ALLE?

Bibelen tilkjendegir tydelig at den er det. Paulus sier, at vor Frelser vil at alle mennesker skulle bli salige, og Johannes fortæller os, at «saa har Gud elsket verden, at han har git sin søn, den enbaarne, at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortapes, men ha et evigt liv. Ti Gud har ikke sendt sin søn til verden, at han skal dømme verden, men at verden skal bli salig ved ham.» (Joh. 3 : 16—17).

DU VIL FINDE HVAD DU SØKER.

Maa din næstes feil du gjemme
Og hans dyder ikke glemme.
Ti det gode vil du finde
I hans hjerte dypt derinde.

Naar du dømme vil din næste,
Søk da at finde ut det beste.
Sæt dig selv i dennes sted
Og du mildnes vil derved.

Du kan aldrig hate nogen
Uten deri skyld du har.
Derfor, i din dom vær varsom,
Feilen maaske hos dig var.

Livet er et sandhets speil.
Dit indre deri kan du skue.
Vil du lykke finde paa din vei,
Maa sandhet altid hos dig lue.

Fra engelsk ved B o r g h. N i e l s e n.

GUDS NAADE EVIG.

Der kommer aldrig en tid, da aanden er for gammel til at nærme sig Gud. Alle er indenfor den tilgivende naades rækkevidde og alle der ikke har begaat den utilgivelige synd. Disse kan ikke opnaa tilgivelse hverken i denne eller næste verden, ti de kan ikke omvende sig.

INDHOLD: Tale av ældste Orson F. Whitney. I. — Veien til evigt liv. — Misjonspræsidentens reisebrev. — En Amerikareise med forhindringer. — Den norske misjon. — Kristiania gren. — Bergens gren. — Barnas avdeling. — Du vil finde hvad du søker. — Guds naade evig.

Utgit og forlagt av A. RICHARD PETERSON, Osterhausgt. 27, Kr.a.

OTTO STENERSENS BOKTRYKKERI
KRISTIANIA.